

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 12. septembra 2013*

„Rimska konvencija o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih — Pogodba o zaposlitvi — Člen 6(2) — Pravo, ki se uporabi, če prava ne izbereta stranki — Pravo države, v kateri delavec ‚običajno opravlja svoje delo‘ — Pogodba, ki je tesneje povezana z drugo državo članico“

V zadevi C-64/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je na podlagi Prvega protokola z dne 19. decembra 1988 o razlagi Konvencije o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih s strani Sodišča Evropskih skupnosti vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska) z odločbo z dne 3. februarja 2012, ki je prispela na Sodišče 8. februarja 2012, v postopku

Anton Schlecker, ki posluje pod imenom Firma Anton Schlecker,

proti

Melitti Josefi Boedeker,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, E. Jarašiūnas, A. Ó Caoimh, sodnika, C. Toader (poročevalka), sodnica, in C. G. Fernlund, sodnik,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za M. J. Boedeker R. de Lange, odvetnik,
- za nizozemsko vlado C. Wissels, agentka,
- za avstrijsko vlado A. Posch, agent,
- za Evropsko komisijo M. Wilderspin in R. Troosters, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. aprila 2013

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nizozemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 6(2) Konvencije o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih, na voljo za podpis 19. junija 1980 v Rimu (UL 2005, C 169, str. 10, v nadaljevanju: Rimska konvencija).
- 2 Ta predlog je bil sprejet v okviru spora med družbo A. Schlecker, ki posluje pod imenom Firma Anton Schlecker, (v nadaljevanju: Schlecker) s sedežem v Ehingenu (Nemčija) in M. J. Boedeker, ki ima stalno prebivališče v Mülheimu an der Ruhr (Nemčija) in dela na Nizozemskem, glede delodajalčeve enostranske spremembe kraja dela in v tem okviru glede prava, ki se uporabi za pogodbo o zaposlitvi.

Pravni okvir

Pravo Unije

Rimska konvencija

- 3 Člen 3(1) Rimske konvencije določa:

„Pogodbo ureja pravo, ki ga izbereta pogodbeni stranki. Izbira pogodbenih strank mora biti izražena izrecno ali pa mora dovolj nedvoumno izhajati iz pogodbenih določil ali okoliščin primera. Pogodbeni stranki se lahko dogovorita, da se izbrano pravo uporablja za pogodbo v celoti ali le za njen del.“

- 4 Člen 6 te konvencije z naslovom Pogodbe o zaposlitvi določa:

„1. Ne glede na določbe člena 3 izbira prava s strani pogodbenih strank v pogodbi o zaposlitvi ne sme pripeljati do izključitve prisilnih določb o varstvu pravic delavcev po pravu države, ki bi se uporabljalo v skladu z odstavkom 2, če pogodbeni stranki ne bi izbrali prava.

2. V primeru, da pogodbeni stranki v skladu s členom 3 ne izbereta prava, in ne glede na določbe člena 4, se za pogodbo o zaposlitvi uporablja:

- (a) pravo države, v kateri delavec v izpolnjevanju pogodbe običajno opravlja svoje delo, tudi če je začasno napoten v drugo državo;

ali

- (b) pravo države, v kateri je poslovna enota, ki ga je zaposlila, če delavec običajno ne opravlja svojega dela samo v eni državi,

razen kadar iz vseh okoliščin izhaja, da je pogodba tesneje povezana z drugo državo – v tem primeru se za pogodbo uporablja pravo te države.“

Uredba (ES) št. 593/2008

- 5 Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177, str. 6) je nadomestila Rimsko konvencijo. Ta uredba se uporablja za pogodbe, sklenjene po 17. decembru 2009.

6 Člen 8(4) Rim I z naslovom Individualne pogodbe o zaposlitvi določa:

„Kadar iz vseh okoliščin izhaja, da je pogodba v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavka 2 ali 3, se uporablja pravo te druge države.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 7 M. J. Boedeker je bila zaposlena v družbi Schlecker, ki je nemška družba z več podružnicami v različnih državah članicah in se ukvarja s kozmetičnimi proizvodi. M. J. Boedeker je, potem ko je od 1. decembra 1979 do 1. januarja 1994 delala v Nemčiji, sklenila novo pogodbo o zaposlitvi, na podlagi katere je bila zaposlena kot poslovodja družbe Schlecker na Nizozemskem. Kot poslovodja je funkcije upravljanja družbe Schlecker, ki so se nanašale na približno 300 podružnic in približno 1250 delavcev, opravljala v tej državi članici.
- 8 Družba Schlecker je z dopisom z dne 19. junija 2006 M. J. Boedeker med drugim obvestila, da bo delovno mesto poslovodje za Nizozemsko 30. junija 2006 odpravljeno, in jo pozvalo, naj od 1. julija 2006 pod enakimi pogodbenimi pogoji sprejme položaj vodje „revizijskega“ oddelka (*Bereichsleiterin Revision*) v Dortmundu (Nemčija).
- 9 Čeprav je M. J. Boedeker vložila ugovor zoper enostranski sklep delodajalca o spremembi kraja opravljanja dela, je 3. julija 2006 prišla v Dortmund, da bi prevzela novo delovno mesto. Nato je bila 5. julija 2006 odsotna z dela zaradi bolezni. S 16. avgustom 2006 je začela prejemati bolniško nadomestilo od nemškega zavoda za zdravstveno zavarovanje.
- 10 M. J. Boedeker je v teh okoliščinah začela več sodnih postopkov na Nizozemskem. V okviru enega od teh postopkov je med drugim Kantonrechter te Tiel predlagala, naj ugotovi, da se glede njenega delovnega razmerja uporabi nizozemsko pravo, druga pogodba o zaposlitvi razveljavi in ji prizna odškodnina. Kantonrechter te Tiel je z začasno materialno odločbo, ki je bila potrjena na pritožbeni stopnji, pogodbo o zaposlitvi razveljavilo z učinkom od 15. decembra 2007 in M. J. Boedeker priznalo pravico do odškodnine v bruto znesku 557 651,52 EUR. Vendar bi bila ta odločba lahko pravnomočna le ob ugotovitvi, da se za pogodbo o zaposlitvi uporabi nizozemsko pravo. Kantonrechter te Tiel je v zvezi s tem z neko drugo odločbo ugotovilo, da se uporabi nizozemsko pravo.
- 11 Gerechtshof te Arnhem, pri katerem je družba Schlecker vložila pritožbo, je potrdilo razsojo glede določitve prava, ki se uporabi za pogodbo, pri čemer je ugotovilo, da nemško pravo ni moglo biti izbrano neizrecno. Ugotovilo je, da se za pogodbo o zaposlitvi na podlagi člena 6(2)(a) Rimske konvencije uporabi nizozemsko pravo, torej pravo države, v kateri delavec običajno opravlja svoje delo. To sodišče je tako ugotovilo, da na podlagi različnih dejstev, ki jih navaja družba Schlecker, med drugim glede vključitve v različne pokojninske sisteme, sisteme zdravstvenega in invalidskega zavarovanja, ni mogoče ugotoviti, da je pogodba o zaposlitvi tesneje povezana z Nemčijo, tako da uporabe nemškega prava ni mogoče sprejeti.
- 12 Družba Schlecker je zoper to odločitev Gerechtshof te Arnhem glede določitve prava, ki se uporabi, vložila kasacijsko pritožbo pri Hoge Raad der Nederlanden.
- 13 M. J. Boedeker v zvezi s tem predlaga, naj se za pogodbo, ki sta jo stranki sklenili, uporabi nizozemsko pravo ter družbi Schlecker naloži, naj M. J. Boedeker ponovno zaposli na delovnem mestu „poslovodje za Nizozemsko“. Družba Schlecker v nasprotju s tem predlaga, naj se uporabi nemško pravo, saj vse okoliščine kažejo na tesnejšo povezanost z Nemčijo.
- 14 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, Hoge Raad der Nederlanden meni, da v obravnavanem primeru nizozemsko pravo delavcu zagotavlja večjo zaščito pred spremembo kraja dela, ki jo je odredil delodajalec, kot pa nemško pravo. To sodišče tako dvomi o razlagi zadnjega dela stavka

odstavka 2 člena 6 Rimske konvencije, ki omogoča neuporabo prava, določenega na podlagi naveznih okoliščin, izrecno določenih v členu 6(2)(a) in (b) te konvencije, kadar iz vseh okoliščin izhaja, da je pogodba tesneje povezana z drugo državo.

15 V teh okoliščinah je Hoge Raad der Nederlanden prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba člen 6(2) Rimske konvencije o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih razlagati tako, da je treba, če delavec v okviru izpolnjevanja pogodbe svojega dela v isti državi ne opravlja samo običajno, ampak tudi dolgotrajno in nepretrgano, v vseh primerih uporabiti pravo te države, tudi če je na podlagi vseh drugih okoliščin mogoče sklepati o tesni povezanosti pogodbe o zaposlitvi z neko drugo državo?

2. Ali je za pritrديلen odgovor na prvo vprašanje nujno, da sta imela delodajalec in delavec ob sklenitvi pogodbe o zaposlitvi ali vsaj ob nastopu dela namen oziroma sta se zavedala, da se bo delo dolgotrajno in nepretrgano opravljalo v isti državi?“

Vprašanji za predhodno odločanje

16 Najprej je treba poudariti, da je v skladu s členom 1 Prvega protokola z dne 19. decembra 1988 o razlagi Konvencije o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih s strani Sodišča Evropskih skupnosti (UL 2005, C 169, str. 10), ki je začel veljati 1. avgusta 2004, Sodišče prisojno za odločanje o tem predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Poleg tega lahko Hoge Raad der Nederlanden v skladu s členom 2(a) tega protokola Sodišču predlaga, naj predhodno odloči o vprašanju, ki je bilo postavljeno v še nerešeni zadevi pred njim in ki se nanaša na razlago določb Rimske konvencije.

17 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6(2) Rimske konvencije razlagati tako, da lahko nacionalno sodišče na podlagi zadnjega dela stavka te določbe, če delavec v okviru izpolnjevanja pogodbe svojega dela v isti državi ne opravlja samo običajno, ampak tudi dolgotrajno in nepretrgano, ne uporabi prava države, v kateri se delo običajno opravlja, če je na podlagi vseh obstoječih okoliščin razvidno, da je navedena pogodba tesneje povezana z drugo državo.

18 Sodišče je tako zaproseno za razlago merila navezovanja na državo, v kateri se delo običajno opravlja, v smislu člena 6(2)(a) Rimske konvencije glede na možnost, navedeno v zadnjem delu stavka te določbe, da se kot pravo, ki se uporablja za pogodbo o zaposlitvi, določi pravo države, ki je s to pogodbo najtesneje povezana.

19 M. J. Boedeker, avstrijska vlada in Evropska komisija v zvezi s tem menijo, da mora sodišče, ki v posameznem primeru odloča, za določitev prava, ki se uporabi, presoditi vsa različna dejstva in okoliščine posameznega primera ter da je v okviru te presoje lahko odločilna dolžina obdobja, v katerem je delavec dejansko običajno opravljal delo. Če je ugotovljeno, da je bilo delo v daljšem obdobju večinoma opravljano v enem kraju, je ta ugotovitev torej odločilna za določitev prava, ki se uporabi.

20 Natančneje, M. J. Boedeker na podlagi člena 6(2)(a) Rimske konvencije trdi, da se uporabi nizozemsko pravo, ki v postopku v glavni stvari zagotavlja večjo zaščito pred enostransko spremembo kraja dela s strani delodajalca. V zvezi s tem med drugim trdi, da je treba izjemo, določeno v zadnjem delu stavka odstavka 2 navedenega člena, razlagati ozko in jo uporabiti ob upoštevanju načela varstva delavca, na katerem ta določba temelji, da bi se zagotovila uporaba prava, ki je vsebinsko najugodnejše.

21 Nizozemska vlada v nasprotju s tem trdi, da je treba, če je pogodba tesneje povezana z drugo državo kot z državo, kjer je delo opravljeno, uporabiti pravo države, ki je s pogodbo najtesneje povezana, torej v postopku v glavni stvari nemško pravo. Ugotovitev, da se za tako pogodbo uporabi kolizijsko pravilo

iz člena 6(2)(a) Rimske pogodbe, tudi kadar vse okoliščine napotujejo na drug pravni sistem, bi namreč pomenila, da je izjema iz zadnjega dela stavka odstavka 2 člena brezpredmetna. Ta vlada tako trdi, da je treba pri uporabi odstopne klavzule upoštevati vse dejanske in pravne okoliščine obravnavanega primera, pri čemer je treba sprejeti, da je zelo pomembno, katero pravo socialne varnosti se uporabi.

- 22 Takoj je treba spomniti, da člen 6 Rimske konvencije določa posebna kolizijska pravila glede individualne pogodbe o zaposlitvi, ki odstopajo od splošnih pravil iz členov 3 in 4 te konvencije, ki se nanašajo na svobodo izbire prava, ki se uporablja, in na merila določitve prava, če ga pogodbeni stranki ne izbereta (glej v tem smislu sodbi z dne 15. marca 2011 v zadevi Koelzsch, C-29/10, ZOdl., str. I-1595, točka 34; in z dne 15. decembra 2011 v zadevi Voogsgeerd, C-384/10, ZOdl., str. I-13275, točka 24).
- 23 Odstavek 1 člena 6 navedene konvencije sicer res določa, da zaradi izbire prava s strani pogodbenih strank, ki se uporablja za pogodbo o zaposlitvi, delavec ne sme biti prikrajšan za varstvo, ki ga zagotavljajo kogentne določbe prava, ki bi se uporabilo za to pogodbo, če pogodbeni stranki prava ne bi izbrali.
- 24 Vendar odstavek 2 člena 6 Rimske konvencije določa posebne navezne okoliščine, na podlagi katerih se določi *lex contractus*, če ga ne določita stranki (zgoraj navedena sodba Voogsgeerd, točka 25).
- 25 Ti navezni okoliščini sta najprej država, v kateri delavec „običajno opravlja svoje delo“, navedena v členu 6(2)(a), in podredno, če takega kraja ni, kraj sedeža „poslovne enote, ki ga je zaposlila“, naveden v členu 6(2)(b) te konvencije (zgoraj navedena sodba Voogsgeerd, točka 26).
- 26 Poleg tega se v skladu z zadnjim delom stavka navedenega odstavka 2 ti navezni okoliščini ne uporabljata, kadar iz vseh okoliščin izhaja, da je pogodba o zaposlitvi tesneje povezana z drugo državo, pri čemer se v tem primeru za pogodbo uporablja pravo te države (zgoraj navedena sodba Voogsgeerd, točka 27).
- 27 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, pogodbeni stranki v postopku v glavni stvari nista izrecno izbrali prava, ki se uporabi. Poleg tega med strankama v postopku v glavni stvari ni sporno, da je M. J. Boedeker v okviru izvajanja druge pogodbe o zaposlitvi, ki jo je 30. novembra 1994 sklenila z družbo Schlecker, več kot enajst let običajno in nepretrgoma opravljala delo na Nizozemskem.
- 28 Vendar predložitveno sodišče meni, da vse druge navezne okoliščine pogodbe kažejo tesnejšo povezavo z Nemčijo. Zato sprašuje, ali je treba določbe člena 6(2)(a) Rimske konvencije glede na zadnji del stavka člena 6(2) razlagati široko.
- 29 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, naj bi bilo namreč mogoče uporabiti nemško pravo, ker na tesnejšo povezavo z Nemčijo kažejo vse okoliščine, in sicer dejstvo, da je bil delodajalec nemška pravna oseba, da je bilo plačilo pred uvedbo eura opravljeno v nemških markah, da je bilo pokojninsko zavarovanje sklenjeno pri nemški zavarovalnici, da je imela M. J. Boedeker stalno prebivališče v Nemčiji, kjer je plačevala tudi prispevke za socialno varnost, da se je pogodba o zaposlitvi sklicevala na kogentne določbe nemškega prava ter da je delodajalec M. J. Boedeker povrnil stroške selitve iz Nemčije na Nizozemsko.
- 30 V obravnavanem primeru je treba torej ugotoviti, ali se merilo iz člena 6(2)(a) Rimske konvencije ne uporabi zgolj zato, ker ni ustrezne navezne okoliščine, ali tudi če sodišče ugotovi, da je pogodba o zaposlitvi tesneje povezana z drugo državo.
- 31 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodišče pri obravnavi razmerja med praviloma iz točk (a) in (b) odstavka 2 člena 6 Rimske konvencije ugotovilo, da je treba navezno okoliščino, ki se nanaša na državo, v kateri delavec „običajno opravlja svoje delo“, iz točke (a) odstavka 2 člena 6 te konvencije razlagati široko, navezno okoliščino, ki se nanaša na sedež „poslovne enote, ki ga je zaposlila“, iz točke (b)

odstavka 2 tega člena pa je mogoče uporabiti le, kadar sodišče, ki obravnava spor, ne more določiti države, v kateri se delo običajno opravlja (glej zgoraj navedeno sodbi Koelzsch, točka 43, in Voogsgeerd, točka 35).

- 32 Pri določitvi prava, ki se uporablja, je tako treba navezno okoliščino zadevne pogodbe o zaposlitvi, ki se nanaša na kraj, kjer delavec običajno opravlja delo, upoštevati prednostno, uporaba te navezne okoliščine pa izključuje upoštevanje podredne navezne okoliščine, ki se nanaša na kraj sedeža poslovne enote, ki je delavca zaposlila (glej v tem smislu zgoraj navedeni sodbi Koelzsch, točka 43, in Voogsgeerd, točke 32, 35 in 39).
- 33 Drugačna razlaga bi bila namreč v nasprotju s ciljem, ki mu sledi člen 6 Rimske konvencije, to je zagotovitve ustrezne zaščite delavca. Kot je razvidno iz poročila glede konvencije o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih (UL 2005, C 169, str. 10), ki sta ga pripravila M. Giuliano in P. Lagarde, je bil ta člen zasnovan, da bi se zagotovila primernejša ureditev na področjih, kjer interesi ene pogodbene stranke niso enaki interesom druge, in [tako] ustrezna zaščita stranke, ki jo je s socialno-ekonomskega vidika treba šteti za šibkejšo v pogodbenem razmerju (glej zgoraj navedeni sodbi Koelzsch, točki 40 in 42, ter Voogsgeerd, točka 35).
- 34 Ker je cilj člena 6 Rimske konvencije zagotoviti ustrezno zaščito delavca, mora ta določba zagotavljati, da se za pogodbo o zaposlitvi uporabi pravo države, s katero je sklenjena pogodba najtesneje povezana. Vendar kot je generalni pravobranilec navedel v točki 36 sklepnih predlogov, ta razlaga ne pomeni nujno, da bo to pravo za delavca vsekakor najugodnejše.
- 35 Kot je razvidno iz besedila in namena člena 6 Rimske konvencije, mora sodišče pri določanju prava, ki se uporabi, najprej izhajati iz posebnih naveznih okoliščin, navedenih v točki (a) oziroma (b) drugega odstavka tega člena, ki sta v skladu s splošno zahtevo po predvidljivosti prava in torej pravni varnosti v pogodbenih razmerjih (glej po analogiji sodbo z dne 6. oktobra 2009 v zadevi ICF, C-133/08, ZOdl., str. I-9687, točka 62).
- 36 Vendar kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 51 sklepnih predlogov, kadar iz vseh okoliščin izhaja, da je pogodba o zaposlitvi tesneje povezana z drugo državo, sodišče ne uporabi naveznih okoliščin, navedenih v členu 6(2)(a) in (b) Rimske konvencije, ampak pravo te druge države.
- 37 Iz ustaljene sodne prakse Sodišča je namreč razvidno, da predložitveno sodišče lahko upošteva druge elemente delovnega razmerja, če elementi, ki se nanašajo na eno ali drugo navezno okoliščino iz člena 6(2) Rimske konvencije, vodijo do ugotovitve, da je pogodba tesneje povezana z državo, ki ni država, na katero napotujeta navezni okoliščini, navedeni v točki (a) oziroma (b) odstavka 2 člena 6 te konvencije (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Voogsgeerd, točka 51).
- 38 Ta razlaga je tudi v skladu z besedilom nove določbe o kolizijskih pravilih v zvezi s pogodbami o zaposlitvi iz Uredbe Rim I, ki pa se v zadevi v postopku v glavni stvari zaradi *ratione temporis* ne uporabi. Člen 8(4) te uredbe namreč določa, da se, kadar iz vseh okoliščin izhaja, da je pogodba v tesnejši zvezi z drugo državo kot z državo iz odstavka 2 ali 3 tega člena, uporabi pravo te druge države (glej po analogiji zgoraj navedeno sodbo Koelzsch, točka 46).
- 39 Iz navedenega je razvidno, da mora predložitveno sodišče na podlagi naveznih okoliščin iz prvega stavka odstavka 2 člena 6 Rimske konvencije in zlasti navezne okoliščine običajnega kraja opravljanja dela iz točke (a) tega odstavka 2 ugotoviti, katero pravo se uporabi. Vendar se na podlagi zadnjega dela stavka navedenega odstavka, kadar je pogodba tesneje povezana z drugo državo kot z državo, v kateri se delo običajno opravlja, ne uporabi pravo države, v kateri se opravlja delo, ampak pravo te druge države.

- 40 Predložitveno sodišče mora zato upoštevati vse okoliščine delovnega razmerja in obravnavati tisto ali tiste, za katere meni, da so najpomembnejše. Vendar kot je poudarila Komisija in kot je generalni branilec navedel v točki 66 sklepnih predlogov, sodišče, ki odloča o konkretnem primeru, ne sme avtomatično skleniti, da se pravilo, navedeno v členu 6(2)(a) Rimske konvencije ne uporabi zgolj zato, ker druge upoštevne okoliščine, ki se ne nanašajo na kraj dejanskega dela, po številu kažejo na drugo državo.
- 41 Med pomembnimi naveznimi elementi je treba upoštevati državo, v kateri delavec plačuje davke in prispevke v zvezi z dohodki iz svoje dejavnosti in v kateri je vključen v socialno varnost in različne pokojninske sisteme ter sisteme zdravstvenega in invalidskega zavarovanja. Predložitveno sodišče mora upoštevati tudi vse okoliščine zadeve, kot so med drugim parametri, upoštevani pri določanju plače in delovnih pogojev.
- 42 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba člen 6(2) Rimske konvencije razlagati tako, da lahko nacionalno sodišče na podlagi drugega pododstavka te določbe, če delavec v okviru izpolnjevanja pogodbe svoje delo običajno, dolgotrajno in nepretrgano opravlja v isti državi, ne uporabi prava te države, če je na podlagi vseh obstoječih okoliščin razvidno, da je navedena pogodba tesneje povezana z drugo državo.
- 43 V teh okoliščinah na drugo vprašanje za predhodno odločanje ni treba odgovoriti.
- 44 Glede na zgornje ugotovitve je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je člen 6(2) Rimske konvencije treba razlagati tako, da lahko nacionalno sodišče na podlagi zadnjega dela stavka te določbe, če delavec v okviru izpolnjevanja pogodbe svoje delo običajno, dolgotrajno in nepretrgano opravlja v isti državi, ne uporabi prava države, v kateri se delo običajno opravlja, če je na podlagi vseh obstoječih okoliščin razvidno, da je navedena pogodba tesneje povezana z drugo državo.

Stroški

- 45 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

Člen 6(2) Konvencije o uporabi prava v pogodbenih obligacijskih razmerjih, na voljo za podpis 19. junija 1980 v Rimu, je treba razlagati tako, da lahko nacionalno sodišče na podlagi zadnjega dela stavka te določbe, če delavec v okviru izpolnjevanja pogodbe svoje delo običajno, dolgotrajno in nepretrgano opravlja v isti državi, ne uporabi prava države, v kateri se delo običajno opravlja, če je na podlagi vseh obstoječih okoliščin razvidno, da je navedena pogodba tesneje povezana z drugo državo.

Podpisi